

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2014. július 6.
Évközi 14. vasárnap

Isten szól hozzánk

Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem (Mt 11,29) – olvasuk Jézus szavait a mai evangéliumban. Napról napra leülünk Jézus lábához, hogy hallgassuk őt, vasárnapról vasárnapra összegyűlünk a templomban Krisztus körül, hogy tanuljunk tőle. Megtanuljuk, hogy milyen legyen a kapcsolatunk a mennyei Atyával, hogyan viselkedjünk embertársainkkal, hogyan szemléljük a világot és benne önmagunkat, mi a hivatásunk a földi életben.

Amikor az evangéliumokat olvasva, hallgatva megismerjük Jézust és tanítását, észre vesszük, hogy mennyire emberi, emberközeli az üzenete. Isten nem kioktatja az embert, hanem szelíden próbálja rávezetni az igazságra. Emberekkel való beszélgetéseink során hamar ellenérzés ébred bennünk, amikor valaki kioktat minket vagy lekezelően bánik velünk. Úgy viselkedik, mintha egyedül ő volna a teljes igazság birtokában és most nagylelkűen elmagyarázza nekünk, hogyan kellene viselkednünk. Ha pedig mi beszélünk egy képzeletbeli magaslatról, akkor az emberek visszahúzódnak tőlünk, mert nem kérnek a kioktatásunkból. Isten

beszédstílusa egészen más. Akaratát, mondanivalóját, üzenetét egészen szelíden közli velünk. Nem kényszerít bennünket semmire, hanem felajánlja, hogy szabadon elfogadhassuk törvényeit, amelyek földi boldogságunkat és örök üdvösségünket egyaránt szolgálják. Mennyi jóság, barátság, rokonszenv fedezhető fel Jézus szavaiban. Mennyi megértést, elfogadást tanúsít a bűnösök, a gyengék iránt. Milyen türelemmel várja, hogy megértsük őt.

Amikor az évek során egyre jobban elmélyedünk tanításában, egyszer csak észre vesszük, hogy mennyire keveset értünk és mennyire keveset valósítunk meg mindabból, amit Isten kér tőlünk. Beláthatatlan lelki magasságokat látunk, sok mindent megvalósíthatatlannak tartunk és megérezzük a különbséget az ember és az Isten között. Nem arról van szó, hogy Isten eltávolodik tőlünk vagy mi tőle, hanem megérezzük az Isten nagyságát és emberségünk kicsinységét, azt, hogy a végtelen Isten szóba áll velünk, kicsiny teremtményeivel. Ha Isten nem szólna hozzánk, nem mutatna nekünk utat, nem vezetne minket törvényei által, teljes bizonytalanságban élnénk és nem találnánk életünk értelmét.

Jézus tanít

Jézus Krisztus megváltó cselekedetét, a kereszthalált nem helyettesítheti semmi. Üdvözítő tanítását nem helyettesítheti semmilyen más emberi eszme. Ilyen csodálatos megváltói tettet nem tudna kitalálni egyetlen ember sem, ilyen üdvözítő igazság nem születne meg egyetlen ember fejében sem.

Ezért mondhatjuk, hogy valóban isteni gondolatnak, akaratnak, szándékának köszönhetjük azt, hogy Jézus tanít bennünket, élete feláldozásával megváltott minket és az örök életre vezet.

Jézus azért fontos számunkra, mert személyében az emberrel és az Istennel találkozunk. Nem egy emlékekkel, nem egy elmélettel, nem egy dologgal, hanem egy személlyel, aki szelíden arra kér minket, hogy vegyük magunkra az ő igáját, öltjük magunkra az ő személyét, éljünk úgy, ahogyan ő élt.

Az Úrra hallgatva

Uram, Jézus Krisztus! Te egykor boldognak nevezted azokat, akik hallgatják az Isten szavát, hallgatnak téged.

Nem csupán a szavak meghallgatásáról és a tanításnak való engedelmességről beszéltél, hanem arról, hogy ragaszkodjunk hozzád, aki számunkra a leghitelesebben közvetít a mennyei Atya szavát és akaratát. Követődként akkor válunk Isten tanítványáivá, ha osztozunk életedben, sorsodban, engedelmisségedben, szenvedéseidben és feltámadásodban. Vezess minket, Urunk, az üdvösségre!

Évközi 14.

vasárnap

Zak 9,9-10
Róm 8,9,11-13
Mt 11,25-30

Hétfő

Oz 2,16.17b-18
21-22
Mt 9,18-26

Kedd

Oz 8,4-7.11-13
Mt 9,32-38

Szerda

Oz 10,1-3.7-8.12
Mt 10,1-7

Csütörtök

Oz 11,1-4.8c-9
Mt 10,7-15

Péntek, Szent
Benedek apát

Péld 2,1-9
Mt 19,27-29

Szombat

Iz 6,1-8
Mt 10,24-33

Évközi 15.
vasárnap

Iz 55,10-11
Róm 8,18-23
Mt 13,1-23